

Я знаю жінку...
Я чув бувальщину забавну,
Та розповім їй пізніш...
Я знаю жінку дуже славну,
Якій присвячую цей вірш.
Вона душевно дуже гарна,
Завжди привітна з усіма.
Подібну їй шукати марно,
Та їй необхідності нема.
Ця жінка скромністю дивує,
Протистоїть появі зла.
Вона для інших не шкодує
Свого душевного тапла.
Вона не схильна до жадоби,
Їй риси заздрості чужі,
А мир і спокій до вподоби
У тихій гавані душі.
Вона сваритися не вміє,
Образи в серці не трима,
Дітей теплом любові гріє,
Крильми онуків обійма.
Вона не знає відпочинку,
Як бджілка трудиться завжди.
Нагородив Господь цю жінку
Безцінним даром доброти.
Вона щедротами багата
І є взірцем людських чеснот...
Спроможне, мабуть, тільки свято
Її звільнити від турбот.
Спілкуюсь я із нею зрідка -
І настрій кращий мій стає
Вона близька моя сусідка,
В якій справжня гордість є.